

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 czerwca 2017 roku

A. M. wniosła o zasądzenie od A. A. kwoty 1520 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 22 sierpnia 2013 r., do dnia zapłaty, ewentualnie o dokonanie przez pozwaną na rzecz powódki wymiany zakupionych u pozwanej drzwi na nowe i wolne od wad, w terminie dwóch tygodni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia. Ponadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Celem uzasadnienia żądania pozwu powódka wskazała, że w marcu 2014 r. strony postępowania zawarły ustną umowę, na mocy której pozwana zobowiązała się do dostarczenia i zamontowania powódce drzwi wejściowych, a powódka zobowiązała się do zapłaty kwoty 1520 zł w ratach. Na skutek tego powódka w dniu 27 marca 2014 r. zawarła umowę kredytu na zakup towaru. Przedmiotem umowy kredytu było finansowanie zakupu drzwi i ich montażu. Powódka podniosła, że po upływie kilku miesięcy od zamontowania drzwi stwierdziła wady w samym towarze, a także w wadliwości ich montażu. Powódka podała, że uszczelki zostały nieprawidłowo zamontowane, co sprawia, że niekiedy czuć powietrze przedostające się przez uszczelki. Ponadto górny zamek po włożeniu do niego klucza nie obraca się, po czym niemożliwe jest wyjęcie z niego klucza. Nadto zamek umieszczony pod klamką nie zamyka się po jednokrotnym przekręceniu klucza. Powódka wskazała, że w dniu 08 sierpnia 2014 r. złożyła pozwanej telefoniczną reklamację, w której wezwała pozwaną do wymiany drzwi na nowe. Wówczas otrzymała informację, że reklamacja została przyjęta oraz, że w ciągu najbliższych dwóch tygodni nastąpi kontakt ze strony pozwanej. Pomimo upływu wskazanego terminu, nikt z pracowników pozwanej nie skontaktował się z powódką. W dniu 16 marca 2015 r. powódka wysłała do pozwanej pismo, w którym ponownie żądała podjęcia działań przez pozwaną. W odpowiedzi pozwana wskazała, że gwarancja udzielona powódce jest nieaktualna (pozew k. 1-3).

W odpowiedzi na pozew pozwana A. A. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu swego stanowiska pozwana podniosła, że powódka nie dołączyła do pozwu żadnego dokumentu wskazującego, że przyjmujący zlecenie udzielił jej jakiegokolwiek gwarancji oraz na jaki okres i na jakich zasadach, a zatem nie wykazała, że przysługuje jej jakakolwiek gwarancja i związane z nią roszczenia. Ponadto pozwana wskazała, że powódka pomimo rzekomego stwierdzenia wady, po upływie kilku miesięcy po montażu drzwi w marcu 2014 r. skierowała do pozwanej pisemną reklamację dopiero w dniu 16 marca 2015 r., a więc po upływie roku od stwierdzenia wystąpienia wady. Przy tym powódka nie udowodniła, że zgłosiła roszczenie, w terminie 2 miesięcy od powstania szkody. Nadto pozwana podniosła, że nawet gdyby pozwana udzieliła powódce gwarancji, to powódka nie udowodniła także, że zmieściła się w oferowanym przez pozwaną czasie objęcia usługi rzeczoną gwarancją, bowiem nie wykazała, w jakiej dacie zawiadomiła pozwaną o usterce. Pozwana również zakwestionowała twierdzenie powódki, że nie ustosunkowała się do żądania powódki w terminie 14 dni, albowiem w dniu 31 marca 2015 r. udzieliła jej pisemnej odpowiedzi (odpowiedź na pozew k. 53-54).

Na rozprawie w dniu 24 marca 2017 r. pełnomocnik powódki zmodyfikował żądanie pozwu w zakresie żądania odsetek, wnosząc o zasądzenie od pozwanej odsetek ustawowych od dnia 22 sierpnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty (protokół z rozprawy k. 127-129).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 kwietnia 2014 r. pomiędzy powódką A. M. a pozwaną A. A. prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą PHU (...) w B. została zawarta umowa sprzedaży i montażu drzwi wejściowych. Na mocy tej umowy pozwana A. A. zobowiązała się do dostarczenia i zamontowania powódce drzwi wejściowych, a powódka zobowiązała się do zapłaty łącznie kwoty 1520 zł (1350 zł za drzwi i montaż oraz 170 zł za dostarczenie drzwi) w 36 ratach. W celu sfinansowania zakupu drzwi powódka zawarła z (...) Bank (...) S.A. umowę kredytu na zakup towarów nr (...), na kwotę 1520 zł,

którą zobowiązała się spłacać w miesięcznych ratach (okoliczności niesporne; umowa kredytu na zakup towarów k. 6-10, faktura VAT (...) k. 16, zlecenie- umowa k. 37).

Po upływie kilku miesięcy od zamontowania zakupionych u pozwanej drzwi, na przełomie maja i czerwca 2014 r., powódka A. M. stwierdziła wady w zakupionych drzwiach w postaci nieprawidłowego montażu uszczelek. Ponadto górny zamek, po włożeniu do niego klucza, nie obracał się, po czym niemożliwe było wyjęcie z niego klucza. Nadto zamek umieszczony pod klamką nie zamykał się po jednokrotnym przekręceniu klucza. Powódka wówczas zgłosiła te wady telefonicznie pracownikowi pozwanej, który poinformował ją, że trzeba poczekać aż drzwi się osadzą. Następnie w dniu 8 sierpnia 2014 r. powódka A. M. ponownie zgłosiła telefonicznie pracownikowi pozwanej reklamację towaru, w której wezwała pozwaną do wymiany drzwi na nowe. Żądanie powódki nie zostało wykonane przez pozwaną. Następnie powódka próbowała kontaktować się jeszcze kilka razy z pozwaną telefonicznie, jednak kontakty te nie odnosiły zamierzonego skutku. Żaden z pracowników pozwanej nie stawił się u powódki, w celu dokonania oględzin zamontowanych drzwi wejściowych (dowód: zeznania powódki A. M. utrwalone na płycie CD k. 134-136).

W piśmie z dnia 16 marca 2015 r. powódka A. M. przesłała do pozwanej pisemną reklamację, w której wskazała, że zakupione drzwi nie spełniają swojej funkcji, ponieważ nieprawidłowo założono uszczelki, zamek górny po włożeniu klucza nie obraca się i nie można później z niego wyjąć klucza oraz zamek znajdujący się pod klamką po jednokrotnym przekręceniu kluczy nie zamyka drzwi. Wobec tego powódka wezwała pozwaną do potraktowania sprawy poważnie oraz wskazała, że oczekuje na odpowiedź w terminie 14 dni od doręczenia pisma, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego (dowód: reklamacja powódki k. 60).

W odpowiedzi na pismo powódki, S. A. w piśmie datowanym na dzień 31 marca 2015 r. poinformował powódkę, że okres gwarancyjny na usługę montażu wynosi 1 rok. Skoro drzwi zamontowano u powódki w dniu 27 marca 2014 r., to zgłoszenie reklamacyjne w formie pisemnej dotarło już po tym terminie, dlatego gwarancja jest nieaktualna (dowód: odpowiedź na reklamację k. 15).

Powyższy stan faktyczny Sąd, ustalił na podstawie wskazanych wyżej dowodów z dokumentów, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, a Sąd, analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy, nie dopatrywał się okoliczności mogących skutkować powstaniem wątpliwości co do ich autentyczności. Nadto Sąd kierował się regułami art. 229 i 230 k.p.c. uznając za ustalone okoliczności faktyczne przyznane lub niekwestionowane przez stronę przeciwną.

Sąd uznał zeznania powódki za wiarygodne w części, w której przedstawiła ona okoliczności związane z zachowaniem terminu określonego w art. 9 ust. 1 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej. W pozostałym zakresie Sąd oddalił wniosek dowodowy, albowiem okoliczności sprzedaży wadliwych drzwi i ich wadliwego zamontowania nie były w zasadzie kwestionowane przez stronę pozwaną.

Sąd pominął dowód z zeznań pozwanej, ponieważ mimo prawidłowego wezwania na termin rozprawy, pozwana nie stawiła się.

Sąd oddalił wniosek powódki o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu stolarki budowlanej, na okoliczność wykazania pierwotnych wad zakupionych drzwi oraz ich niewłaściwego zamontowania, ponieważ strona pozwana w istocie nie kwestionowała faktu, że towar był niezgodny z umową oraz, że drzwi zostały nieprawidłowo zamontowane. Ponadto dowód ten nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w świetle dalszych rozważań prawnych, a jedynie skutkowałby przedłużeniem postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka dochodziła w niniejszej sprawie zasądzenia na jej rzecz kwoty 1520 zł, stanowiącej uiszczoną przez powódkę cenę, za zakup drzwi wejściowych oraz ich dostawę i montaż. Powódka wносиła również ewentualnie o wymianę drzwi na nowe i wolne od wad, w terminie dwóch tygodni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

Poza sporem było w niniejszym postępowaniu, że powódka jest konsumentem, stosownie do treści art. 221 k.c.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało rozważenia, czy zaistniały przesłanki uznania, że powódce przysługiwało roszczenie o zwrot uiszczonej ceny zakupionych drzwi wejściowych oraz ich dostawy i montażu. Zważyć przy tym należało, że materialnoprawną podstawą rozpoznania niniejszej sprawy były przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. (Dz.U.2002.141.1176) o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego – zwana dalej „ustawą o sprzedaży konsumenckiej”, obowiązującej w dacie zawarcia umowy sprzedaży pomiędzy stronami postępowania, w brzmieniu na kwiecień 2014 r. Ustawa ta reguluje m.in. zasady postępowania, w tym prawa i obowiązki stron, gdy towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową (art. 4 ust. 1 tej ustawy). W takiej sytuacji ustawodawca przewidział szereg uprawnień dla kupującego, który nabył towar niezgodny z umową. Katalog tych uprawnień określony jest w art. 8 ustawy i zawiera uprawnienie kupującego do: żądania doprowadzenia towaru konsumpcyjnego do stanu zgodnego z umową, przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy. Kupującemu przysługuje też, w okolicznościach wskazanych w ustawie, uprawnienie do domagania się stosownego obniżenia ceny albo odstąpienia od umowy. Ponadto stosownie do treści art. 9 ust. 1 cytowanej ustawy kupujący traci uprawnienia przewidziane w art. 8, jeżeli przed upływem dwóch miesięcy od stwierdzenia niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową nie zawiadomi o tym sprzedawcy. Do zachowania terminu wystarczy wysłanie zawiadomienia przed jego upływem.

Odstąpienie od umowy, jako jedno z uprawnień z tytułu niezgodności towaru z umową należy traktować, jako odzwierciedlenie odpowiedzialności odszkodowawczej sprzedawcy z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania, która powstaje z momentem wydania towaru z przeznaczeniem na wykonanie zobowiązania. Konsekwencją skutecznego odstąpienia od umowy jest po stronie kupującego możliwość żądania zwrotu spełnionego przez niego świadczenia (uiszczonej ceny), zaś po stronie sprzedawcy – aktualizacja roszczenia o zwrot rzeczy. Ustawa o sprzedaży konsumenckiej określa ponadto przesłanki dopuszczalności odstąpienia od umowy. Pierwszą z nich stanowi niemożność skorzystania przez kupującego z uprawnień do żądania wymiany bądź naprawy towaru, kolejną jest okoliczność, że sprzedawca nie zdołał uczynić zadość żądaniu w odpowiednim czasie, inną jest natomiast przesłanka znacznych niedogodności, na które byłby narażony nabywca przez naprawę lub wymianę (vide: Komentarz do ustawy o sprzedaży konsumenckiej. M. Pecyna –sip. Lex).

R. legis omawianej regulacji było wzmocnienie pozycji konsumenta, który w relacjach ze sprzedawcą - producentem stał zwykle na straconej pozycji i nie mógł skutecznie dochodzić ochrony swoich interesów w konfrontacji z przedsiębiorcą.

Odnosząc powyższe do realiów rozpoznawanej sprawy należy stwierdzić, że roszczenie powódki nie mogło zostać uwzględnione w zgłoszonym kształcie, ze względu na konstrukcję żądań pozwu.

W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, że pozwany w zasadzie nie zakwestionował istnienia wad występujących w zakupionym towarze oraz faktu niewłaściwego montażu drzwi. Natomiast powódka wykazała te okoliczności za pomocą swoich wiarygodnych zeznań, z których wynika, że uszczelki w drzwiach wejściowych były nieprawidłowo zamontowane. Ponadto górny zamek, po włożeniu do niego klucza, nie obracał się, po czym niemożliwe było wyjęcie z niego klucza. Nadto zamek umieszczony pod klamką nie zamykał się po jednokrotnym przekręceniu klucza. Dodatkowo powódka wykazała także, że zachowała termin dwóch miesięcy wynikający z art. 9 ust. 1 ustawy o sprzedaży konsumenckiej i zawiadomiła sprzedawcę - pozwaną o niezgodności towaru z umową. Jak wynika z miarodajnych zeznań powódki wady towaru wykryła na przełomie maja i czerwca 2014 r. Wówczas telefonicznie zgłosiła to pozwanej i została poinformowana, że trzeba poczekać, aż drzwi się osadzą. Następnie w dniu 8 sierpnia 2014 r. skontaktowała się ponownie telefonicznie z pracownikiem pozwanej i zgłosiła reklamację towaru oraz zażądała wymiany drzwi na nowe. Podkreślenia wymaga, że poglądy doktryny są liberalne w kwestii tego, w jaki sposób powinno nastąpić zgłoszenie

reklamacji do sprzedawcy. W zasadzie jest to dozwolone przy użyciu wszelkich środków porozumiewania się, w ten sposób by sprzedawca mógł zapoznać się z treścią oświadczenia woli konsumenta. Przy czym strona pozwana, pomimo kwestionowania okoliczności związanych z zachowaniem przez powódkę, wskazanego terminu nie zgłosiła żadnych wniosków dowodowych w tym zakresie.

Pozwana wskazywała w toku postępowania, że powódka wywodziła swoje roszczenie z udzielonej jej rocznej gwarancji na zakupiony towar, której termin upłynął.

Stosownie do treści art. 13 ust. 1 ustawy o sprzedaży konsumenckiej, udzielenie kupującemu gwarancji następuje bez odrębnej opłaty przez oświadczenie gwaranta, zamieszczone w dokumencie gwarancyjnym lub reklamie, odnoszących się do towaru konsumpcyjnego; określa ono obowiązki gwaranta i uprawnienia kupującego w przypadku, gdy właściwość sprzedanego towaru nie odpowiada właściwości wskazanej w tym oświadczeniu. Nie uważa się za gwarancję oświadczenia, które nie kształtuje obowiązków gwaranta. Sprzedawca udzielający gwarancji wydaje kupującemu wraz z towarem dokument gwarancyjny; powinien także sprawdzić zgodność znajdujących się na towarze oznaczeń z danymi zawartymi w dokumencie gwarancyjnym oraz stan plomb i innych umieszczonych na towarze zabezpieczeń (ust.2). W dokumencie gwarancyjnym należy zamieścić podstawowe dane potrzebne do dochodzenia roszczeń z gwarancji, w tym w szczególności nazwę i adres gwaranta lub jego przedstawiciela w Rzeczypospolitej Polskiej, czas trwania i terytorialny zasięg ochrony gwarancyjnej. Ponadto powinno być w nim zawarte stwierdzenie, że gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową (ust. 4).

Niemniej jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego powódce nie została udzielona jakakolwiek gwarancja, na zakupiony towar. Jak sama powódka zeznała otrzymała ona od pozwanej jedynie umowę i fakturę VAT.

Przechodząc do dalszych rozważań prawnych podkreślenia wymaga, że powódka domagała się zwrotu ceny zakupionego towaru, łącznie z wydatkami związanymi z dostawą i montażem ewentualnie wymiany drzwi na nowe i wolne od wad, w terminie dwóch tygodni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

Należy zwrócić uwagę, że ustawa o sprzedaży konsumenckiej wprowadza dwustopniową hierarchię uprawnień konsumenta na wypadek niezgodności towaru z umową, nazywaną w literaturze sekwencyjnością wykonywania tych uprawnień. W pierwszej sekwencji konsument jest uprawniony tylko do dochodzenia naprawy albo wymiany towaru. Celem tej regulacji jest utrzymanie umowy i doprowadzenie przedmiotu świadczenia sprzedawcy do stanu zgodności z umową. Konsument może dokonać wyboru między uprawnieniami z pierwszej sekwencji: naprawą albo wymianą. Ograniczeniem tego wyboru jest niemożliwość wykonania albo nadmierna wysokość kosztów danego środka. Jeśli żadne z uprawnień z pierwszej sekwencji nie może w odpowiednim czasie doprowadzić do rezultatu w postaci stanu zgodności towaru z umową lub też żaden z tych środków nie jest dostępny, ponieważ jest niemożliwy lub nieproporcjonalny, bądź też zastosowanie środka z pierwszej sekwencji prowadzi do narażenia konsumenta na znaczne niedogodności, wówczas konsument będzie uprawniony do żądania obniżenia ceny, przez co doprowadzi do ekwiwalentności świadczeń albo do odstąpienia od umowy, co spowoduje upadek umowy ze skutkiem wstecznym, a w konsekwencji powstanie po jego stronie roszczenie o zwrot zapłaconej ceny. Do wykonania uprawnienia odstąpienia od umowy będą miały zastosowanie m.in. przepisy części ogólnej Kodeksu cywilnego o zdolności do czynności prawnych i o czynnościach prawnych, w tym o formie, regułach składania i wykładni oświadczeń woli, a także przepisy o wadach oświadczeń woli. Konsument może złożyć oświadczenie woli będące żądaniem naprawy albo wymiany towaru niezgodnego z umową w dowolnej formie. Początek czternastodniowego terminu stanowi dzień doręczenia sprzedawcy (art. 61 § 1 KC) zgłoszenia konkretnej niezgodności i dokonanie wyboru jednego z roszczeń w ramach pierwszej sekwencji.

Podkreślenia wymaga, że ustawodawca wyraźnie zastrzegł, że konsument ma prawo odstąpić od umowy dopiero gdy przedsiębiorca nie będzie w stanie spełnić swojego świadczenia w zakresie doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową, lub nie będzie chciał tego uczynić. W niniejszej sprawie pozwana nie podjęła jakichkolwiek działań w ramach prowadzonego przedsiębiorstwa, w celu doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową ani nie wymieniła

towaru na wolny od wad. Niemniej jednak wypowiedzenie umowy wymaga dokonania odpowiedniego aktu przez konsumenta, w postaci złożenia oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy w taki sposób, by sprzedawca, stosownie do treści art. 61 k.c., mógł się zapoznać z jego treścią. Natomiast zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala uznać, że doszło do złożenia takiego oświadczenia przez powódkę. Zatem żądanie zwrotu ceny uiszczonej za towar wraz z jego montażem i usługą dostawy było niezasadne.

Odnosząc się do pozostałego żądania powódki, które jednocześnie nosi cechy żądania ewentualnego i alternatywnego, to również nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podkreślenia wymaga, że powód w pozwie o świadczenie może zgłosić żądanie: a) alternatywne, b) jako tzw. *facultas alternativa*, c) jako żądanie ewentualne. Sformułowanie alternatywne występuje z reguły przy zobowiązaniach przemiennych (art. 365 k.c.). Jeżeli strony nie postanowiły inaczej, prawo wyboru świadczenia przysługuje dłużnikowi. Gdy wybór świadczenia nie został dokonany do czasu wydania wyroku, sentencja wyroku przemiennego powinna być sformułowana w sposób przemienny. Sąd orzeka równocześnie o obu świadczeniach, przy czym pozwany może wykonać jedno z nich, według swego wyboru. Upoważnienie przemienne (tzw. *facultas alternativa*) występuje wówczas, gdy dłużnikowi przysługuje uprawnienie do jednostronnego zwolnienia się od długu przez wykonanie innego świadczenia niż zastrzeżone. Źródłem tego upoważnienia może być ustawa (np. art. 533 i 897 k.c.), umowa lub - jak przyjął Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 19 stycznia 1957 r., 3 CR 187/56, OSPiKA 1957, z. 2, poz. 36 - odpowiednio sformułowana treść pozwu. Powód może wreszcie zgłosić w pozwie żądanie ewentualne na wypadek nieuwzględnienia żądania sformułowanego jako podstawowe i usytuowane na pierwszym miejscu. Według orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 7 września 1960 r., II CR 366/59, (...)1961, nr 12, s. 424 i n., o żądaniu ewentualnym można mówić wówczas, gdy obok żądania głównego wysunięto w pozwie żądanie drugie jako ewentualne, o którym sąd może orzec tylko wtedy, gdy nie przyjmuje za uzasadnione żądania pierwszego. Jeżeli w chwili orzekania (art. 316 w związku z art. 187 § 1 pkt 1) żądanie pierwotne pozostaje aktualne, sąd orzeknie o tym żądaniu, bez rozstrzygania w sentencji wyroku co do żądania ewentualnego. Natomiast gdy w chwili orzekania przedmiot świadczenia pierwotnego nie istnieje (pozwany nie posiada rzeczy ruchomej, wydania której domagał się powód, który zgłosił żądanie zasądzenia kwoty pieniężnej), wówczas sąd oddalając żądanie pierwotne orzeka (pozytywnie lub negatywnie) o żądaniu ewentualnym. W przypadku pozwu z żądaniem ewentualnym, orzeczenie sądu może być również tak zredagowane, że zobowiązuje dłużnika do jednego świadczenia, a w razie nieściągalności lub niewykonania w określonym terminie do wypełnienia innego świadczenia (zob. Tadeusz Żyznowski, Komentarz do art. 187 Kodeksu postępowania cywilnego, teza 17, Lex El.)

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy zaznaczyć należy, że umowa zawarta pomiędzy stronami postępowania była umową sprzedaży, połączoną z usługą fizycznego dostarczenia drzwi do powódki i montażu, która podlegała ocenie w świetle przepisów ustawy o sprzedaży konsumenckiej. Natomiast nie rodzi ona *facultas alternativa* i nie można w tej sytuacji stawiać żadnych alternatywnych żądań. W szczególności należy stwierdzić, że obowiązki przedsiębiorcy doprowadzenia przedmiotu umowy do stanu zgodnego z umową lub wymiany towaru na zgodny z umową, tworzy taką alternatywę. Przedsiębiorca obowiązany jest do jednego świadczenia - przywrócenia towaru do stanu zgodności z umową, lecz może spełnić je na dwa sposoby wskazane przez ustawę - przez wymianę towaru lub obniżenie ceny. Wybór sposobu wykonania świadczenia zależy natomiast od stopnia niezgodności towaru z umową, od jego właściwości technicznych, a także możliwości i woli przedsiębiorcy. Niemniej jednak nie jest to *facultas alternativa* w rozumieniu art. 365 k.c. i dlatego w ocenie Sądu nie można uwzględnić ani żądania alternatywnego, ani ewentualnego. W świetle okoliczności niniejszej sprawy żądanie pozwu nie mogło zostać uwzględnione w żadnej ze zgłoszonych postaci. W świetle przepisów ustawy o sprzedaży konsumenckiej niedopuszczalne jest sformułowanie żądania pozwu w ten sposób, że żądaniem pierwotnym jest to, które w świetle przepisów powstaje dopiero wówczas, gdy niemożliwe jest zaspokojenie roszczenia konsumenta wskazanego przez ustawodawcę jako przysługujące konsumentowi w pierwszej kolejności, a dopiero żądaniem ewentualnym jest to, które ustawodawca kreuje jako służące konsumentowi w pierwszej kolejności i ze skutkiem wstrzymującym powstanie uprawnień kształtujących i dalej idącego roszczenia o zwrot ceny sprzedaży. Natomiast jeżeli przyjmować, że powódka zgłosiła żądania alternatywne, to należy podkreślić, że uprawnienia konsumenta wynikające z ustawy o sprzedaży konsumenckiej takiej alternatywy nie tworzą.

Wobec powyższych okoliczności Sąd, orzekł jak w sentencji wyroku.

SSR Paweł Szymański

Z.ądzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powódki.